

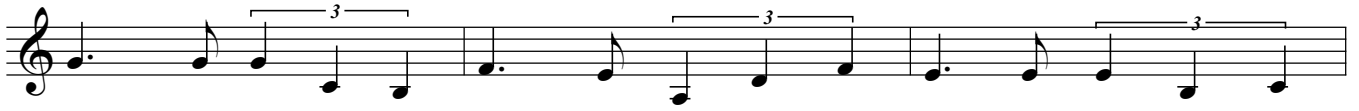
Trên đó từ đây

Trên đó từ đây xa cách mãi
Anh bước lên non em xuống đồi

Nguyễn Đình

Có phải anh cầm nến đi lên trước bàn thờ đèn đặt hương thơm bay.

Trông lên cao bạch lạp cháy, anh nằm như phiến mây áo trắng phủ xuống

đồi. Phải là anh, anh vừa vui bước tới đưa bàn tay hiến mới trong tiếng hát đây

vời. Anh lên cao vút tận khung trời cho em thấy chơi vơi và xa anh mất rồi.

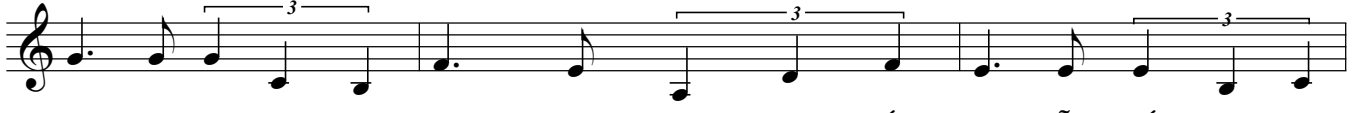
Anh hỏi anh ơi, có phải đó là anh nhưng sao quá xa xôi.

Anh cao như thiên thần, em đắm mê người trần mình xa nhau rồi anh.

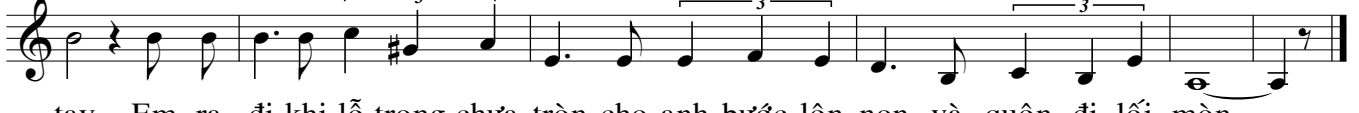
Linh mục cao đẹp lắm nhưng cho hết mọi người chẳng phải của riêng em.

Em bơ vơ một mình đứng thánh đường muôn tiếng ca vẫn thấy mình xa

lạ. Phải là anh, muôn màu trong mắt biếc, vô vàn trong thương tiếc nhưng lớn quá tâm

tay. Em ra đi khi lễ trọng chưa tròn cho anh bước lên non và quên đi lối mòn.